

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – BSCA/Komisja**(Sprawa T-818/14)**

(2015/C 065/58)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Brussels South Charleroi Airport (BSCA) (Charleroi, Belgia) (przedstawiciel: adwokat P. Frühling)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w nim, że środki zastosowane nielegalnie przez Belgię, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na rzecz BSCA, na podstawie umowy podkoncesyjnej z dnia 15 kwietnia 2002 r. pomiędzy SOWAER a BSCA i aneksu nr 3 z dnia 29 marca 2002 r. do umowy między regionem Walonia a BSCA, a także na podstawie decyzji inwestycyjnej regionu Walonia z dnia 3 kwietnia 2003 r., stanowią, od dnia 4 kwietnia 2014 r. pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym w świetle art. 107 ust. 1 rzeczonego traktatu;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 4, 5 i 6 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi wydatkami i kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2014) 6849 final z dnia 1 października 2004 r. w sprawie środków zastosowanych przez Belgię na rzecz Brussels South Charleroi Airport (BSCA) i spółki Ryanair [pomoc państwa SA.14093 (C76/2002)], w której Komisja uznała, że środki zastosowane na podstawie (i) umowy podkoncesyjnej z dnia 15 kwietnia 2002 r. zawartej pomiędzy Société wallonne des aéroports (zwaną dalej „SOWAER”) a BSCA, (ii) aneksu nr 3 z dnia 29 marca 2002 r. do umowy między regionem Walonia a BSCA, a także (iii) decyzji inwestycyjnej regionu Walonia z dnia 3 kwietnia 2003 r., stanowią pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym. W konsekwencji Komisja zażądała jej odzyskania.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję przy ustalaniu daty decyzji o przyznaniu spółce BSCA finansowania przez region Walonia.
2. Zarzut drugi dotyczący przedawnienia działań Komisji wobec faktu, że postępowanie wyjaśniające dotyczące spornych środków zostało wszczęte ponad dziesięć lat po wydaniu decyzji o przyznaniu tych środków.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa, błędnych ustaleń faktycznych, oczywistego błędu w ocenie, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że Komisja zakwalifikowała jako gospodarcze inwestycje i duże naprawy dotyczące systemu ILS (Instrument Landing System – system wspomagający lądowanie w warunkach ograniczonej widoczności) oraz oznakowania dróg startowych.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i oczywistego błędu w ocenie, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia przez to, że Komisja uznała, iż udział wydatków inwestycyjnych o charakterze niegospodarczym, poniesionych przy budowie nowego terminalu portu lotniczego, wyniósł jedynie 7 %.

5. Zarzuty piąty i szósty dotyczące błędnych ustaleń faktycznych, a także oczywistych błędów w ocenie, których dopuściła się Komisja przy ustalaniu zaktualizowanej wartości netto spornych środków.
6. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia prawa popełnionych przez Komisję przy ustalaniu opłaty dodatkowej, podlegającej wniesieniu od dnia 1 stycznia 2016 r., czego konsekwencją było całkowite uniemożliwienie obliczenia wysokości tej opłaty.
7. Zarzut ósmy dotyczący naruszeń prawa i błędów w zakresie ustaleń faktycznych, oczywistego błędu w ocenie, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia, popełnionych przez Komisję przy badaniu właściwego rynku i domniemyanych zakłóceń konkurencji między portem lotniczym Charleroi a narodowym portem lotniczym w Brukseli.
8. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2014 r. – Delta Group agroalimentare/Komisja

(Sprawa T-820/14)

(2015/C 065/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Delta Group agroalimentare Srl (Porto Viro, Włochy) (przedstawiciel: V. Migliorini, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pisma Komisji Europejskiej – Dyrektora Generalnego ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Jerzego Plewy Prot. SM/FUN S/2622874 z dnia 28 lipca 2014 r. skierowanego do dyrektora generalnego polityk międzynarodowych i Unii Europejskiej przy włoskim ministerstwie rolnictwa i polityki leśnej Felice Assenza, z którym skarżąca zapoznała się w ramach dostępu do akt w dniu 19 listopada 2014 r. w części, w której odrzuca ono wniosek Włoch w zakresie środków wsparcia od 6 do 9, o które wnioskowano na podstawie art. 220 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, w szczególności tych dotyczących przedsiębiorstw zajmujących się ubojem zwierząt, które zostały poddane ubojowi w wykonaniu środków sanitarnych w celu zapobiegania rozprzestrzenieniu się ptasiej grypy i w zakresie odnośnych szkód gospodarczych oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1071/2014 z dnia 10 października 2014 r. w sprawie nadzwyczajnych środków wsparcia dla sektorów jaj i mięsa drobiowego we Włoszech, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 11 października 2014 r. w części, w której wyklucza środki wsparcia przyjęte zgodnie z art. 220 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do przedsiębiorstw zajmujących się ubojem zwierząt, które zostały poddane ubojowi w wykonaniu środków sanitarnych w celu zapobiegania rozprzestrzenieniu się ptasiej grypy i w zakresie odnośnych szkód gospodarczych.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi 3 zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 40 ust. 2 TFUE, w szczególności zasady niedyskryminacji, a także oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy.
 - Zostało podniesione w tym zakresie, że ponieważ te same środki bezpieczeństwa biologicznego, które spowodowały szkody w stadach kur niosek w Imola, Lugo, Mordano i Occhiobello, objęte środkami wsparcia, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1071/2014, wywołały szkodę również po stronie skarżącej, która powinna była otrzymać uśmiercone sztuki zwierząt w celu dokonania ich uboju i odsprzedania ich własnym klientom, to nieobjęcie środkami wsparcia przedsiębiorstwa, które powinno było otrzymać sztuki zwierząt, które ucierpiały w celu ich odsprzedania oraz objęcie tymi środkami wyłącznie przedsiębiorstwa, które zajmowało się ich hodowlą stanowi niezgodną z prawem dyskryminację między podmiotami danej branży, pozostającą w sprzeczności z art. 40 ust. 2 TFUE. Artykuł 40 ust. 2 TFUE przewiduje ponadto wyraźnie „subwencje służące produkcji i wprowadzaniu do obrotu różnych produktów”.